copyมาและบันทึกไว้เพื่อไม่ให้สูญหาย และไว้เพื่อการศึกษาครับ

https://www.facebook.com/grasib/posts/1281268585240680
อ้างอิง ขอบคุณพี่อู๋มากๆครับ

ขอขอบคุณ พี่อู๋ Baramee Raktham ที่บันทึกไว้ให้ศึกษาครับ

พระอรหันต์จกบาตร (ปางภัตตกิจ)

วันนี้วันดี ผม (อู๋) ขอเล่าเรื่องพระอรหันต์จกบาตรนี้เพื่อให้คนรุ่นหลังได้ทราบไว้ พระรุ่นนี้เป็นพระกรุวังหน้าเนื้อชินตะกั่วมีอายุประมาณ 200 กว่าปี นับเป็นพระวังหน้าพิมพ์ที่หายากมากพิมพ์หนึ่ง และเชื่อกันว่าเป็นพระพิมพ์พิเศษที่สร้างขึ้นเพื่อถวายแก่เจ้านายฝ่ายใน หรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะพิมพ์มีความสวยงามและประณีตยิ่งนักเป็นฝีมือการออกแบบและสร้างโดยช่างสิบหมู่ของสมเด็จกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาถ (บุญมา) ที่ทรงมีฝีมือทางการรบเป็นเยี่ยม ทั้งยังมีวิชาอาคมระดับเสกใบมะขามให้เป็นต่อเป็นแตน แล้วสั่งให้ไปต่อยทหารพม่าจนต้องหนีกระเจิดกระเจิงมาแล้ว เชื่อกันว่าเสด็จวังหน้าพระองค์นี้ก็คือศิษย์เอกฝ่ายฆราวาส และเป็นผู้ตั้งพระนามให้แก่พระอาจารย์ผู้เป็นอมตะของท่านว่า “หลวงปู่เทพโลกอุดร” นั่นเอง
ในสมัยนั้นเข้าใจว่าเมื่อเสร็จสิ้นสงครามใหญ่ที่เรียกกันว่าสงครามเก้าทัพกับพม่าแล้ว โลหะต่างๆ คงจะเป็นของหายากเนื่องจากต้องนำไปใช้ทำเป็นอาวุธต่างๆ พระที่สร้างในสมัยนั้นจึงเป็นพระเนื้อดินหรือเนื้อผงเป็นส่วนมาก พระเนื้อชิน (โลหะ) มีเป็นส่วนน้อย ข้าพเจ้าเคยสอบถามท่านผู้รู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปิดกรุวังหน้า ท่านเล่าว่าพระที่พบในกรุมักเป็นพระเนื้อดินเผา จะมีพระเนื้อชินในกรุเพียงไม่ถึง 100 องค์ในแต่ละกรุเท่านั้น จึงไม่เป็นการกล่าวเกินเลยไปว่าพระพิมพ์นี้ซึ่งมีอยู่น้อยตั้งแต่ในกรุนั้นคงจะสร้างขึ้นเสำหรับเจ้านายฝ่ายในเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้พระชุดนี้องค์แรกจากเพื่อนผู้หนึ่งเมื่อประมาณปี 2536 เมื่อไปกราบพระตามที่ต่างๆ ก็จะแขวนไปด้วยเสมอ และหลายครั้งที่ได้พบกับพระหรือฆราวาสที่ท่านมีคุณวิเศษหูทิพย์ตาทิพย์ เช่น หลวงพ่อเอียด จ.พัทลุง อาจารย์รังษีญาณ หลวงน้าอ๊อดย่ามแดง ปู่โทน หลำแพร ฯลฯ ท่านมักจะพูดกับข้าพเจ้าว่า “แขวนพระอะไรมาล่ะรัศมีเป็นฉัพพรรณรังสีเชียวนะ” หรือไม่ก็จะพูดว่า “ทำไมต้องแขวนพระหลายองค์ด้วย แขวนพระองค์กลางองค์เดียวก็พอ” ทั้งนี้เพราะบางครั้งข้าพเจ้าก็แขวนไปพร้อมกันทีเดียว 3 องค์ แต่ก็จะแขวนพระชุดนี้ไว้เป็นองค์กลางเสมอ หรือบางท่านก็พูดปนประหลาดใจว่า “เอ๊ะนี่พระของหลวงปู่เทพโลกอุดรนี่” ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าไม่เคยไปพูดหรือถามนำก่อนเลย โดยเฉพาะอาจารย์รังษีญาณ พงษ์สัจจา นั้นท่านเคยดูให้แล้วบอกตรงๆ เลยว่าเป็นพระของหลวงปู่เทพโลกอุดร

ครั้งนั้นท่านดูให้ในราวปี พ.ศ. 2539 ที่บ้านของท่านย่านถนนราษฎร์บูรณะ ฝั่งธนบุรี วันที่พบกันครั้งแรกนั้นข้าพเจ้าก็ได้ทำการทดสอบท่านก่อน โดยการนำรูปรูปหนึ่งที่พกติดตัวอยู่เสมอคว่ำหน้าลงกับพื้นโต๊ะ ให้เห็นแต่กระดาษขาวหลังรูปอันว่างเปล่าเท่านั้น แล้วขอให้ท่านเอามือมาทาบสัมผัสหลังรูปนั้น โดยขอให้ท่านบอกว่ารู้สึกอย่างไรกับกระดาษแผ่นนี้ เมื่อท่านเอามือแตะที่หลังรูปเพียงครู่เดียวก็พูดออกมาว่า “นี่เป็นรูปของพระอรหันต์ผู้ไม่ตาย คือหลวงปู่เทพโลกอุดรซึ่งก็คือผู้ที่แผ่ญาณคุ้มครองคุณอยู่นั่นเอง” ข้าพเจ้าฟังแล้วถึงกับขนลุกซู่น้ำตาไหลเพราะรู้สึกทั้งดีใจทั้งซาบซึ้งใจที่ได้รู้ และได้พบกับผู้ที่มีญาณทัศนะอันแม่นยำเช่นนี้

นอกจากนั้น ข้าพเจ้ายังเคยขอให้พระองค์หนึ่งที่ข้าพเจ้ารักและเคารพมาก มีความสนิทสนมมานานกว่า 40 ปี (วัดอยู่ในอำเภอ

ดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี) ทั้งทราบดีว่าท่านเป็นผู้ที่มีญาณทัศนะดีมากให้ช่วยตรวจดูพระองค์นี้ว่าเป็นอย่างไร ท่านบอกว่า "เท่าที่เห็น จะจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ เมื่อมองเข้าไปในองค์พระ ได้เห็นพระภิกษุรูปหนึ่งมีลักษณะดีน่าเคารพมาก ท่านยืนในท่าสำรวมมือประสานกันที่ด้านหน้า ยืนอยู่บนเนินเตี้ยๆ ที่ปูลาดไปด้วยลานหญ้าที่ได้รับการดูแลรักษาอย่างดี พระองค์นี้คือหลวงปู่เทพโลกอุดร เข้าใจว่าท่านจะอยู่ในแดนพิเศษที่ท่านเนรมิตขึ้น" ข้าพเจ้าฟังแล้วก็เกิดอาการปีติขนลุกทีเดียวเพราะท่านพูดตรงกับที่ข้าพเจ้าเคยมีนิมิตเห็นหลวงปู่เทพโลกอุดรก่อนหน้านั้นไม่ผิดเพี้ยน ทั้งลักษณะของหลวงปู่และภูมิประเทศโดยรอบ

ท่านยังบอกอีกว่ารัศมีของพระชุดนี้เป็นฉัพพรรณรังสี ส่วนตรงกลางมีดวงกลมรัศมีสีทองสุกสว่างแตกต่างจากพระทั่วไปอีกด้วย ทั้งนี้พระส่วนใหญ่แต่ละองค์ก็จะมีรัศมีเพียงสีเดียว เช่น สีแดง สีขาว สีเหลือง สีเขียว สีฟ้า ฯลฯ แต่ละสีก็มีพุทธคุณแตกต่างกันไป แต่องค์นี้องค์เดียวกลับมีอยู่ทุกสี

เมื่อประมาณปี 2541 ข้าพเจ้าและเพื่อนได้ไปกราบหลวงปู่สรวง เทพเจ้าแห่งบ้านละลม ต.ละลม อ.ขุขันธ์ จ.ศรีสะเกษ ซึ่งท่านมักจะอาศัยอยู่บนแคร่ไม้ตามเชิงนา โดยไม่สนใจต่อสายลม สายฝน และแสงแดด มูลเหตุที่ข้าพเจ้าดั้นด้นไปกราบท่านก็เพราะข้าพเจ้าเคยไปพบปู่โทน หลำแพร ที่บ้านทรงไทย อ.ตาคลี (ใกล้สถานีรถไฟตาคลี) จ.นครสวรรค์ ซึ่งทราบกันดีว่าท่านก็เป็นลูกศิษย์ฆราวาสของหลวงปู่เทพโลกอุดรท่านหนึ่ง แล้วได้ถามท่านว่าในปัจจุบันนี้ปู่คิดว่าใครเป็นผู้ที่มีภูมิจิตภูมิธรรมและทรงวิชาสูงที่สุดในประเทศไทยที่ยังมีชีวิตอยู่ ท่านจึงบอกพวกข้าพเจ้าว่า "คิดว่าเป็นหลวงปู่สรวงแห่งบ้านละลมนะ ถ้ามีโอกาสก็ให้ไปกราบซะ" ข้าพเจ้าจึงถามที่อยู่ของท่าน แต่ปู่โทนบอกว่าที่อยู่ที่แน่นอนนั้นไม่รู้ เพราะหลวงปู่สรวงอยู่ไม่เป็นที่ แต่มักจะอยู่ที่เชิงนา ให้ลองไปสอบถามชาวบ้านดูเอาเอง ท่านเป็นพระชาวเขมรเข้ามาอยู่ในไทยนานแล้ว

ข้าพเจ้าและเพื่อนก็ไม่รอช้า เมื่อมีเวลาว่างก็นั่งรถ บขส.ไปลงที่ อ.ขุขันธ์ แล้วตามหาหลวงปู่สรวงจนพบ เมื่อกราบท่านเสร็จคุณนคร ศิลปศาสตร์ เพื่อนของข้าพเจ้าก็รีบเอากล้องถ่ายรูปออกมาถ่าย แต่กดชัตเตอร์ไม่ลง กดอย่างไรก็กดไม่ลง ตกลงถ่ายรูปไม่ได้ ยืนงงอยู่ จนลูกศิษย์คนอื่นๆ ทราบก็เลยบอกให้ขออนุญาตหลวงปู่ก่อน เมื่อขออนุญาตแล้วจึงถ่ายได้เป็นที่น่าอัศจรรย์

ข้าพเจ้าเมื่อกราบท่านเสร็จก็ถวายเครื่องสังฆทานท่านพร้อมกับซองปัจจัย ท่านก็นั่งเฉยๆ ไม่ยินดียินร้ายเพียงแต่ทำทีให้รู้ว่ารับแล้ว หลังจากนั้นท่านก็แกะพลาสติกที่หุ้มถังสังฆทานออกแล้วแจกจ่ายของออกเดี๋ยวนั้นเลย เงินที่ถวายให้ท่านท่านก็ให้แก่ชาวบ้าน (เจ้าของที่นาที่ท่านมาอาศัยอยู่) ไม่เก็บเอาอะไรไว้เป็นของท่านเลย ข้าพเจ้าเห็นเป็นโอกาสดีจึงได้ถอดพระองค์นี้ (เลี่ยมทองมาอย่างดี) ออกจากคอเพื่อให้หลวงปู่อธิษฐานจิตเพิ่มพลังให้ ในวันนั้นข้าพเจ้าแขวนไปเพียงองค์เดียว จึงได้พูดขอกับท่านว่า "หลวงปู่ครับช่วยเป่าเพิ่มให้ผมด้วยครับ" พร้อมกับยื่นพระส่งให้ท่านรับไว้ ท่านกลับไม่เป่าให้แต่หยิบพระขึ้นมาดูอย่างพินิจพิเคราะห์ เสร็จแล้วก็เอามือถือสร้อยไว้ปล่อยให้พระห้อยลงมา ยกขึ้นยกลงพร้อมกับยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แล้วจึงมองมาทางข้าพเจ้าพร้อมกับทำทีว่าขอพระองค์นี้นะ

ข้าพเจ้ารักพระองค์นี้มากเพราะเป็นองค์แรกและได้มาโดยยากทั้งแขวนติดตัวเป็นประจำ แต่ก็อยากได้บุญและเห็นเป็นโอกาสดีที่พระระดับนี้มาขอกับข้าพเจ้าโดยตรงต่อหน้าคนนับสิบคนจึงตอบไปว่า "ถ้าหลวงปู่อยากได้ผมก็ยินดีถวายครับ" พอพูดขาดคำท่านก็หย่อนพระของข้าพเจ้าลงกระเป๋าเสื้อที่หน้าอกท่านทันที พร้อมกับยิ้มน้อยๆ ตามเอกลักษณ์ของท่าน (วันนั้นหลวงปู่ใส่เสื้อขาวบางๆ แล้วห่มด้วยจีวรพระทับอีกชั้นหนึ่ง) พวกลูกศิษย์ต่างก็แปลกใจไปตามๆ กัน เพราะไม่เคยเห็นท่านขอพระจากใครเลย แม้แต่ปัจจัยสิ่งของต่างๆ ท่านก็ไม่ขอจากใครแต่กลับมาขอพระกับข้าพเจ้าทั้งที่มากราบท่านเป็นครั้งแรก ทั้งยังไม่ใช่ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดของท่านถือว่าเป็นเรื่องแปลกทีเดียว จึงได้เข้ามารุมสอบถามข้าพเจ้าเป็นการใหญ่ว่าเป็นพระอะไรมีดีอย่างไรที่หลวงปู่ถึงได้ขอไว้ เป็นอันว่าพระชุดนี้องค์แรกของข้าพเจ้าได้ถวายกับหลวงปู่สรวงไปแล้ว

ตอนขากลับข้าพเจ้าได้เข้าไปกราบลาท่านพร้อมกับขอให้ท่านเป่ากระหม่อมให้ (นึกในใจ) ข้าพเจ้าจึงก้มหน้าอยู่แต่ก็เหลือบตา

มองท่านก็เห็นท่านนั่งอยู่เฉยๆ ทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่ปรากฏว่าได้มีกระแสไอเย็นพุ่งเข้ามาที่กลางกระหม่อม แล้วแทรกเข้าไปในลำตัวของข้าพเจ้าทันที (กระแสเย็นนั้นพุ่งเข้ามาเป็นลำเหมือนท่อนซุงขนาดกว้าง 6-7 นิ้วเลยทีเดียว) นับเป็นครั้งแรกของข้าพเจ้าที่ได้มีประสบการณ์เช่นนี้ ทั้งที่ได้ไปกราบพระมาแทบจะเรียกได้ว่าทั่วประเทศ แต่ก็ไม่เคยมีท่านใดเป่ากระหม่อมข้าพเจ้าจนเป็นกระแสไอเย็นลำขนาดใหญ่เช่นนี้เลย มีแต่เพียงทำให้เกิดปีติขนพองขึ้นเท่านั้น สมกับที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลวงปู่สรวงองค์นี้มีภูมิจิตภูมิธรรมเป็นอันดับหนึ่ง และอายุท่านก็ไม่รู้ว่ากี่ร้อยปีแล้ว เพราะบางคนบอกว่า 280 ปี บางคนบอกว่าเกิน 300 ปี พร้อมกันนั้นข้าพเจ้าก็โชคดีหลังจากกลับมาก็ถูกรางวัลล็อตเตอรี่งวดนั้นพอหอมปากหอมคออีกด้วย (อายุจริงเมื่อหลวงปู่สรวงละสังขารร่างนี้น่าจะ 514 ปี)

เมื่อต้นเดือนธันวาคม พ.ศ. 2542 ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพบกับอาจารย์วิทิต พูลสุวรรณ ซึ่งท่านเป็นผู้มีความสามารถพิเศษทางตาทิพย์และสามารถติดต่อกับหลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอกได้ โดยข้าพเจ้าได้ถอดพระชุดนี้ออกจากคอ (คนละองค์กับองค์แรก) แล้วถามอาจารย์วิทิต โดยไม่ได้มีการบอกรายละเอียดเกี่ยวกับองค์พระแต่อย่างใดเลย เพียงถามว่า “พระองค์นี้เป็นอย่างไรบ้างครับ” ท่านเงียบไปเพียงครู่เดียวก็พูดออกมาว่า “หลวง
พ่อจงท่านว่าเป็นพระของหลวงปู่เทพโลกอุดรมีพุทธคุณชั้นหนึ่ง หายากมาก เป็นพระผิดพิมพ์ (แปลว่าคนทั่วไปไม่รู้จัก) คุณต้องรักษาไว้ให้ดีนะเป็นของดีมาก ดีทุกทาง แขวนเพียงองค์เดียวก็พอ” และอาจารย์วิทิตยังได้พูดถึงภูมิหลังของข้าพเจ้าได้อย่างถูกต้อง ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านเป็นผู้หนึ่งที่มีคุณวิเศษจริงน่าเชื่อถือได้

ลักษณะของพระอรหันต์จกบาตรชุดนี้ ถ้าสังเกตดูให้ดีจะพบว่า โดยเฉพาะใบหน้าและรูปร่ามีความละม้ายคล้ายคลึงกับพระเนื้อผงของพระกรุวังหน้า (บุญมา) พิมพ์พระอรหันต์เล็ก พระอรหันต์กลาง พระอรหันต์ใหญ่ และพิมพ์อธิษฐานฤทธิ์ ซึ่งพระผงชุดนี้เป็นพระที่นิยมและรู้จักกันอย่างดีในหมู่ผู้เคารพในองค์หลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นอย่างมากอยู่แล้ว (พระผงชุดนี้มีทั้งหมดประมาณ 14 พิมพ์) และพระอรหันต์จกบาตรพิมพ์นี้ก็มีรูปร่างได้สัดส่วนสวยงาม สามารถมองเห็นหน้าตาคิ้วหูจมูกปากได้อย่างชัดเจน แม้พระรุ่นปัจจุบันก็ยังไม่เห็นมีพิมพ์ไหนงดงามเท่า

เมื่อสังเกตดูที่ใต้ฐานก็จะพบว่ามีตุ่มโลหะเนื้อเดียวกันอยู่ตุ่มหนึ่ง ผู้ที่ไม่รู้ก็จะบอกว่าเป็นตุ่มช่อแกน (ก้าน) ของกิ่งที่ทำไว้ให้โลหะวิ่งเข้าองค์พระในขั้นตอนการหล่อพระ แล้วช่างตัดไม่หมดเหลือเป็นตุ่มเอาไว้ ซึ่งก็ไม่น่าเป็นไปได้ เพราะช่างหลวง (ช่างสิบหมู่) ระดับนี้จะปล่อยให้งานไม่เรียบร้อยออกไปได้อย่างไร จะเสียเวลาอีกเพียงเล็กน้อยในการขัดแต่งใต้ฐานพระให้เรียบร้อยไม่ได้เชียวหรือ แต่ที่น่าจะเป็นก็คือใต้ฐานพระนี้เขาเจาะรูไว้เพื่อบรรจุผงวิเศษ ซึ่งเล่าต่อๆ กันมาว่าเป็นผงที่หลวงปู่เทพโลกอุดรท่านนำมาบรรจุเองมีพุทธคุณเป็นเลิศ แล้วจึงอุดฐานพระนี้ด้วย “ลูกหยอด” ผงวิเศษนี้เพียงเล็กน้อยก็คุ้มครองได้สารพัด ผู้มีไว้สามารถเดินทางเข้าป่าได้โดยไม่มีอันตราย พระชุดนี้จะต้องมีลูกหยอดทุกองค์

นอกจากนั้นยังมีผงอัฐิของทหารกล้าของไทยที่ตายในสนามรบอีกด้วย ซึ่งเข้าใจว่าส่วนใหญ่จะตายลงในศึกสงครามเก้าทัพ ทุ่งลาดหญ้า เมืองกาญจนบุรี โดยฝ่ายไทยภายใต้การนำทัพของเสด็จวังหน้าได้รับชัยชนะอย่างเด็ดขาดจนพม่าไม่กล้ามาย่ำยีไทยอีกเลย แม้ว่าเราจะมีกำลังน้อยกว่าพม่าเพียงหนึ่งในสามเท่านั้นก็ตาม โดยฝ่ายไทยใช้ทหารเพียง 30,000 คนเข้าตะลุมบอนกับทหารพม่าถึง 100,000 คน

จากประสบการณ์ส่วนตัวของข้าพเจ้าก็ได้เคยสัมผัสกับจิตวิญญาณ (เทพ) ที่อยู่ในองค์พระหลายครั้ง จึงเชื่อว่าตำนานที่รู้มานี้คงจะเป็นเรื่องจริง ซึ่งทหารเหล่านี้จะแต่งกายด้วยชุดขาวและมักจะคอยช่วยคุ้มครอง หรือมีนิมิตเตือนเรื่องต่างๆ อยู่เสมอ แต่ในบางครั้งก็จะแต่งกายเป็นทหารโบราณมีดาบยาวพาดหลัง 2 เล่ม ทำหน้าที่เป็นเทพประจำองค์พระ เชื่อกันว่าผู้ไม่มีศีลจะไม่สามารถเอาพระชุดนี้ไปบูชาได้เลยต้องรีบนำเอาไปถวายวัด แต่สำหรับผู้มีศีลมีธรรมแล้วจะกลับกัน เพราะจะรู้สึกรักในองค์พระมองดูไม่รู้เบื่อกับพุทธศิลป์ชั้นเลิศ ใช้แล้วดีมีกินมีใช้ ไม่มีคำว่าอด

เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าจะได้พระอรหันต์จกบาตรองค์แรกนั้น ข้าพเจ้าได้มีนิมิต (ฝัน) เห็นเจ้าของเดิมเดินมาหาข้าพเจ้าพร้อมทั้งยื่นมือที่ถือพระอรหันต์จกบาตรมาให้แล้วพูดว่า “พระเป็นของคุณ” ข้าพเจ้ารับพระองค์นั้นไว้พร้อมกับพนมมือขึ้นเหนือเกล้าด้วยความปีติอย่างยิ่งแล้วก็สะดุ้งตื่นขึ้นในช่วงเช้ามืด ในวันนั้นเองเจ้าของพระเดิมก็โทรมาหาข้าพเจ้า พร้อมทั้งบอกว่าได้ตัดสินใจที่จะมอบพระให้ข้าพเจ้าแล้วหลังจากที่เคยให้สัญญาไว้เมื่อหลายเดือนก่อน หลังจากนั้นประมาณ 3-4 วันข้าพเจ้าก็ได้พระองค์นั้นมา ซึ่งก็มีเรื่องที่ขอเล่าแถมท้ายว่า เช้าตรู่ของวันที่จะได้พระมานั้นข้าพเจ้าก็มีนิมิต (ฝัน) ตอนเช้ามืดอีกว่า ได้เข้าเฝ้าในหลวงองค์ปัจจุบันภายในพระราชวังเป็นการส่วนพระองค์อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปการที่ได้ฝันถึงองค์ในหลวงเขาก็ถือกันว่าเป็นฝันดีจะมีโชคอะไรทำนองนั้น ในส่วนของข้าพเจ้าก็ถือว่าเป็นโชคดีอย่างยิ่งที่จะได้เป็นเจ้าของพระอรหันต์จกบาตรในวันนั้น (เป็นองค์เดียวกับที่ถวายลป.สรวง)

คืนแรกที่ได้มาข้าพเจ้าก็ทำการทดสอบเลย โดยการนั่งสมาธิกำหนดจิตให้นิ่งแล้วก็อธิษฐานขอเข้าไปดูในองค์พระว่ามีอะไรบ้าง นั่งอยู่เป็นชั่วโมงก็ไม่เห็นอะไรเลยเลิกนั่ง พอล้มตัวลงนอนเพียงไม่นานเท่านั้นจิตก็วิ่งวูบเข้าไปที่องค์พระ เหมือนโดนดูดเข้าไปด้วยความเร็วรู้สึกเสียวแวบเดียวก็เหมือนเข้าไปยืนอยู่ที่ๆ หนึ่ง รอบๆ ตัวมองไม่เห็นอะไรเพราะเป็นความมืด แต่ด้านหน้าที่มองเห็นนั้นมีคนอยู่กลุ่มหนึ่งเป็นผู้ชายนั่งอยู่รอบโต๊ะไม้ที่ใช้ประชุมกัน มีกันอยู่ประมาณ 4-5 คน นั่งมองมาทางข้าพเจ้าเหมือนรอข้าพเจ้าอยู่อย่างนั้น ทุกคนแต่งตัวด้วยชุดขาวหน้าตาเข้มแข็งน่าเกรงขาม ทั้งหมดอยู่ในวัยกลางคน บางคนไว้หนวดดูดุดัน บางคนก็ยิ้มแย้มท่าทางดีใจที่ได้พบรู้จักกันเป็นครั้งแรก แต่ที่แปลกก็คือข้าพเจ้าเห็นมีผู้หญิงท่านหนึ่งยืนอยู่ที่หัวโต๊ะตรงข้ามกับข้าพเจ้าด้วย หน้าตาสะสวยท่าทางเป็นผู้ดีซึ่งก็แต่งตัวด้วยชุดสีขาวเช่นกัน แต่ในใจนั้นบอกว่าท่านผู้นี้ไม่ได้เป็นทหารเหมือนท่านอื่นๆ ที่นั่งล้อมวงอยู่ ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจว่าพระทุกองค์ในชุดนี้จะต้องมี “จิตวิญญาณ (เทพ) ของเหล่าทหารกล้ารักษาอยู่ทุกองค์”

แม้ท่านอื่นก็เคยบอกข้าพเจ้าว่าในองค์พระมีจิตวิญญาณทหารสถิตอยู่ ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้บอกก่อนแต่อย่างไร อย่างเช่นคุณต๊ะ (อ.พงศ์พันธ์ พุ่มพวง) เพื่อนรุ่นน้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมีอาชีพรับราชการทหาร แต่เขามีจิตสัมผัสสิ่งต่างๆ ได้เคยตรวจพระชุดนี้ให้ข้าพเจ้า เมื่อเขาตรวจไปได้ประมาณ 5 นาที เขาก็ร้องไห้ออกมาทำให้ข้าพเจ้าตกใจมากเพราะอยู่ดีๆ ทำไมจึงร้องไห้น้ำตาไหลพรากอย่างนั้น เขาบอกข้าพเจ้าว่า “พี่อู๋รู้ไหมในพระองค์นี้มีจิตวิญญาณทหารนักรบโบราณของไทยอยู่ เขาพาผมไปดูการรบในสมัยนั้นเห็นกำลังตะลุมบอนกันจนฝุ่นฟุ้งไปหมด ไม่รู้ใครเป็นใคร ได้ยินเสียงดาบกระทบกัน เสียงร้องของคนที่ถูกดาบฟัน เสียงม้า เสียงอะไรต่ออะไรดังแข่งกันไปหมด” ทำให้เขารู้สึกสะท้านใจ และคิดถึงบุญคุณคนไทยสมัยนั้นที่ยอมสละชีวิตป้องกันประเทศชาติจนตัวตาย ทำให้เราได้มีแผ่นดินอยู่อย่างสุขสบายทุกวันนี้

นอกจากนั้นในบางครั้งเมื่อคุณต๊ะตรวจพุทธคุณพระชุดนี้ก็จะลุกขึ้นพรวดพราด แล้วก็ออกร่ายรำเพลงดาบกระบี่กระบองให้ชมเหมือนอย่างการแสดงหน้าพระที่นั่ง ท่าร่ายรำฟาดฟันก็ทำได้อย่างงดงามรวดเร็วไม่เคยได้เห็นจากที่ใดจะงามเช่นนี้เลย แสดงว่าผู้ร่ายรำเพลงดาบจะต้องเป็นผู้ที่มีทักษะการฟันดาบเป็นอย่างดี นับเป็นบุญตาของข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง และในบางครั้งก็ลุกขึ้นร่ายรำแม่ไม้มวยไทยให้ชม การชกมวยในสมัยนั้นก็จะมีท่าทางแปลกไปจากปัจจุบันมาก เพราะมีการนั่งย่อตัวลงและกระโดดตัวลอยขึ้นสูงเพื่อรุกกระทำฝ่ายตรงข้าม ทั้งสับศอกตีเข่าอย่างดุดันอีกด้วย (สมัยนี้เห็นมีแต่ท่ายืนเพียงอย่างเดียว) การไหว้และการคลานเข่าก็ดูนอบน้อมนุ่มนวลรวดเร็วแสดงถึงการได้รับการฝึกฝนอบรมมาเป็นอย่างดี

เพื่อนรุ่นน้องของข้าพเจ้าอีกคนหนึ่งชื่อคุณอำนาจ กลิ่นหอม (คุณอ้วน) ได้เล่าว่าอดีตนายทหาร คือพล.ท.ธวัช นรินทรางกูร (บุนนาค) ก็มีพระอรหันต์จกบาตรนี้ใช้อยู่เช่นกัน (ขอประทานโทษที่เอ่ยนามของท่านก่อนได้รับอนุญาต) โดย พล.ท.ธวัชเล่าให้ฟังว่าได้พระนี้มาจากพระธุดงค์ที่ไม่รู้จักในป่าแห่งหนึ่ง ท่านได้มอบไว้ให้ถึง 3 องค์ด้วยกัน นับแต่นั้นท่านก็นำมาบูชาติดตัวตลอดซึ่งก็ได้เคยช่วยชีวิตท่านไว้หลายครั้ง โดยครั้งแรกที่ อ.ท่าแซะ จ.ชุมพร ท่านถูกผู้ก่อการร้ายลอบยิงข้างหลังถึง 7 นัด ปรากฏว่า

ลูกปืนตกลงก่อนที่จะถูกตัวท่านทั้ง 7 นัด ครั้งที่สองท่านก็ถูกยิงด้วยปืนเอ็ม 16 ที่ในประเทศลาวอีก แต่ปรากฏว่าลูกปืนไม่เข้าคงติดอยู่ที่ผิวหนังคล้ายก้อนดิน ท่านจึงรักและหวงพระชุดนี้มากใครมาขอเช่าท่านก็ไม่ให้ แม้แต่คุณอำนาจเองไปขอเช่าท่านก็ยังไม่ให้เลย ตอนหลังคุณอำนาจจึงได้เล่าให้ท่านฟังว่าพระชุดนี้เป็นของหลวงปู่เทพโลกอุดรที่ได้ปลุกเสกไว้ ท่านจึงดีใจมากเพราะที่ผ่านมาหลายปีก็ไม่ทราบว่าเป็นพระของใครสร้าง ปัจจุบัน (ปี 2544) ท่านเป็นนายทหารนอกราชการมีอายุได้ 70 กว่าปีแล้ว

นอกจากนั้นคุณอำนาจยังเล่าให้ฟังอีกว่าหลังจากที่ได้พระอรหันต์จกบาตรจากข้าพเจ้าไป 1 องค์ ท่านก็อธิษฐานขอลาภ (หวย) จากองค์พระเพื่อจะได้นำเงินไปทำบุญและเลี่ยมทอง ท่านขออยู่เกือบ 2 เดือน ก็ปรากฏว่าในวันหนึ่งขณะนั่งอยู่บนรถเมล์ มีชายผู้หนึ่งนั่งอยู่ทางด้านหน้าของท่านได้ควักกระเป๋าสตางค์ขึ้นมาแล้วก็หยิบกระดาษขึ้นมาแผ่นหนึ่งมาขยำๆ แล้วก็โยนทิ้งมาที่พื้นรถหน้าคุณอ้วน คุณอ้วนไม่รู้นึกอย่างไรก็เอามือหยิบเศษกระดาษนั้นใส่ลงในกระเป๋าเสื้อ พอกลับมาถึงบ้านก็คลี่กระดาษนั้นออกดูก็เห็นเป็นล็อตเตอรี่ วันนั้นเป็นวันออกสลากพอดีก็เรียกภรรยาให้เอาใบประกาศผลมาตรวจดู ปรากฏว่าถูกรางวัลที่ 5 จำนวน 2 ใบ ได้เงินมาสองหมื่นบาท (เข้าใจว่าเจ้าของเดิมทิ้งล็อตเตอรี่เพราะคิดว่าไม่ถูกรางวัล) คุณอำนาจจึงนำเงินไปเช่าพระขนาดประมาณ 19 นิ้ว นำไปถวายแก่หลวงปู่กอง จันทวังโส วัดสระมณฑล (มรณะแล้วเมื่อปี 2546) อ.เมือง จ.อยุธยา 1 องค์ และเงินอีกส่วนหนึ่งก็นำไปเลี่ยมทองพระอรหันต์จกบาตรองค์นั้น ทำให้คุณอำนาจเชื่อมั่นศรัทธาต่อพระอรหันต์จกบาตรและหลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นอย่างสูง ไปไหนมาไหนก็ต้องนำติดตัวไปด้วยเสมอ

หลังจากนั้นประมาณเดือนพฤศจิกายน 2545 คุณอำนาจได้ไปทำบุญกับหลวงพ่อมโนธรรม มนธัมโม สำนักสงฆ์สหบุญญาราม บ้านปางวุ้น ต.ผักขวง อ.ทองแสนขัน จ.อุตรดิตถ์ หลวงพ่อมโนธรรมท่านนี้นับเป็นผู้ที่มีความผูกพันกับหลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นอย่างมากองค์หนึ่ง เพราะตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้วที่หลวงปู่เทพโลกอุดรได้มาพบและช่วยเหลือท่านหลายครั้ง ทั้งยังได้เคยติดตามหลวงปู่เข้าไปในถ้ำอันลึกลับแห่งหนึ่ง อันเป็นถ้ำที่หลวงปู่ใช้สอนลูกศิษย์ของท่านนับสิบๆ องค์อีกด้วย วันนั้นนับเป็นครั้งแรกที่คุณอำนาจได้ไปทำบุญที่วัดแห่งนี้ เมื่อไปถึงก็ก้มลงกราบหลวงพ่อพอเงยหน้าขึ้นยังไม่ทันจะพูดอะไร หลวงพ่อมโนธรรมก็พูดขึ้นมาก่อนเลยว่า “มีพระอรหันต์จกบาตรด้วยหรือ อาตมาก็เคยมีนะ เมื่อก่อนมีถึง 9 องค์ แต่ได้นำไปถวายไว้ที่วัดต่างๆ หมดแล้ว” นอกจากนั้นท่านยังบอกอีกว่าให้ใช้เพียงองค์เดียวก็พอ คุณอำนาจประหลาดใจมากเพราะใส่พระเอาไว้ในเสื้อหลวงพ่อท่านรู้ได้อย่างไร และวันนั้นท่านก็สวมสร้อยที่มีพระ 3 องค์ในสร้อยเส้นเดียวกัน โดยห้อยพระอรหันต์จกบาตรไว้เป็นองค์กลางถูกต้องตามคำบอกของหลวงพ่อมโนธรรมทุกประการ

เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2544 ในงานวิทยาศาสตร์ทางจิต ที่จัดขึ้นที่วิทยาลัยรัชต์ภาคย์ ซอยรามคำแหง 21 กทม. ข้าพเจ้าได้พบกับอาจารย์อรุณ พิมพ์งาม ซึ่งท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงว่ามีญาณวิเศษสามารถล่วงรู้เรื่องราวต่างๆ ได้จริง หลังจากทักทายกันได้พักหนึ่งข้าพเจ้าก็นำพระอรหันต์จกบาตรที่ห้อยคออยู่นั้นยื่นส่งให้ท่านดู โดยบอกท่านเพียงว่าช่วยพิจารณาดูให้หน่อยว่าเป็นอย่างไร ท่านดูเพียงครู่เดียวก็พูดขึ้นว่า “อาจารย์ของผม (ลพ.โอภาสี) บอกว่าพระองค์นี้สร้างโดยอาจารย์ของอาจารย์ เป็นของที่ศักดิ์สิทธิ์มากจนเรียกได้ว่าเป็นของวิเศษ เพราะสร้างโดยพระอภิญญาที่ชื่อว่าหลวงปู่เทพโลกอุดร คุณนำขึ้นห้อยคอเพียงองค์เดียวเดี่ยวๆ ได้เลย” ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่าพระอรหันต์จกบาตร กรุวังหน้านี้จะต้องเป็นพระที่ปลุกเสกโดยหลวงปู่เทพโลกอุดรแน่นอน เพราะผู้มีญาณทัศนะที่เป็นที่ยอมรับกันว่าเก่งนั้น ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์รังษีญาณ พงษ์สัจจา อาจารย์วิทิต พูลสุวรรณ และอาจารย์อรุณ พิมพ์งาม ต่างก็พูดตรงกันว่าเป็นพระของหลวงปู่เทพโลกอุดร โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้ถามนำหรือให้ข้อมูลใดๆ ก่อนเลย

หลังจากนั้นอ.อรุณจึงได้เล่าว่า ท่านเองก็เคยพบหลวงปู่เทพโลกอุดรมาแล้วอย่างไม่คาดฝัน โดยพบครั้งแรกในนิมิตขณะที่ท่านนั่งสมาธิอยู่ที่มูลนิธิโลกทิพย์ (ประมาณปี 2543) โดยท่านเห็นพระหนุ่มองค์หนึ่งมาบอกว่าให้เริ่มสร้างพระใหญ่ที่ อ.เชียงคาน จ.เลย ได้แล้ว ไม่ต้องกังวลอะไรท่านจะช่วย และจะสอนการทำ “ตัว พ” (พ่อ คือพระพุทธเจ้า) ให้เพื่อเป็นของสมนาคุณแก่ผู้มาร่วมสร้างพระ “ตัว พ” นี้ท่านก็เคยสอนให้แก่พระเย็นที่วัดระฆัง (ลป.เย็น ผู้สร้างวัดสระเปรียญ จ.ชัยนาท) มาแล้ว เมื่อท่านสอน

เสร็จอ.อรุณจึงได้ลืมตาขึ้นก็ปรากฏว่ามี “ตัว พ” อยู่หน้าท่าน 1 ตัวจริงๆ แต่ในใจของท่านก็ยังคงอดสงสัยไม่ได้ว่านิมิตนี้จะเป็นของจริงหรือไม่

พอวันรุ่งขึ้นขณะที่ท่านกำลังดูโชคชะตาให้คนที่มูลนิธิโลกทิพย์อยู่นั้น ก็ได้มีพระองค์หนึ่งมานั่งรอคิวคล้ายจะมาให้ดูโชคชะตาเช่นคนอื่นๆ พอถึงคิวท่านท่านก็มานั่งที่เก้าอี้ตรงหน้าอ.อรุณพร้อมกับพูดขึ้นว่า “เธออย่าสงสัยอีกเลย ฉันมาสอนเธอให้ทำ “ตัว พ” จริงๆ และที่มาในวันนี้ก็เพื่อจะบอกให้เธอแน่ใจเรื่องนี้เท่านั้น” เมื่อท่านพูดจบอ.อรุณถึงกับตกใจและหกล้มตกจากเก้าอี้ทันที ทำให้คนอื่นๆ ที่อยู่บริเวณนั้นต่างหันมามองเป็นจำนวนมากเพราะคิดว่าอ.อรุณไม่สบาย หลวงปู่เทพโลกอุดรจึงพูดกับ อ.อรุณว่ารีบขึ้นมานั่งที่เก้าอี้เถอะจะได้ไม่เป็นที่สนใจของคนอื่น แล้วท่านก็บอกว่าจะกลับล่ะ อ.อรุณจึงลุกขึ้นไปส่งท่านถึงประตู พอย่างเท้าผ่านประตูเท่านั้นท่านก็หายไปต่อหน้าเลย

ลพ.ขาว พุทธรักขิโต วัดป่าคูณคำวิปัสสนา บ้านกลาง ต.กุดให อ.กุดบาก จ.สกลนคร ซึ่งได้พบหลวงปู่เทพโลกอุดรหลายครั้งตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และต่อมาหลวงปู่ได้พาขึ้นไปอยู่บนภูเขาควาย ประเทศลาวเพื่อฝึกสมาธิและเรียนวิชากับท่าน ลพ.ขาวได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าท่านได้เคยถามหลวงปู่เทพโลกอุดรถึงพระเครื่องของหลวงปู่ที่ถกเถียงกันมานานว่ามีจริงหรือไม่ กรุนี้กรุนั้นเป็นของท่านใช่ไหม ท่านได้เมตตาเล่าว่า “ท่านสร้างพระไม่เป็น ท่านสร้างเป็นแต่พระนิพพาน ส่วนใหญ่จะเป็นลูกศิษย์สร้างไว้และนำไปฝังหรือบรรจุไว้ตามถ้ำตามป่าตามเขา ในภายหลังถูกค้นพบก็นำมาให้เช่าบูชากัน ซึ่งท่านบอกว่าท่านไม่ได้อธิษฐานจิตให้ ยกเว้นพระเครื่องวังหน้าที่วังหน้าสร้างขึ้นนั้นท่านอธิษฐานจิตให้จริง” หลวงปู่ใหญ่ท่านมักจะเรียกเสด็จวังหน้าว่า “วังหน้า” เฉยๆ และ ลพ.ขาวคิดว่าเสด็จวังหน้าพระองค์นี้ก็คือกรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาถ (บุญมา) ในรัชกาลที่ 1 นั่นเอง

มีพระองค์หนึ่งที่สนิทสนมชอบพอกับข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าขอเรียกท่านเพียงว่า “หลวงพี่” เพราะท่านขอไม่ให้เอ่ยนามท่านให้ผู้อื่นรู้ ท่านอายุได้ประมาณ 52 ปี (ปี 45) ท่านเป็นพระไม่อยากดัง หลวงพี่องค์นี้เป็นผู้มีนิสัยทำอะไรทำจริง ทำจนกว่าจะสำเร็จไม่อย่างนั้นไม่หยุดทำ ท่านเคยเดินทางเข้าไปศึกษาวิชาในถ้ำแห่งหนึ่งชื่อว่า “ถ้ำธรรมสภา” ที่ภูเขาควายในประเทศลาว (ภูเขาลูกนี้ตั้งอยู่ทางด้านเหนือของเมืองเวียงจันทน์ อยู่กลางป่าอันเร้นลับ) ซึ่งเป็นเขตติดต่อระหว่างลาวและเวียดนาม ท่านบอกเหตุที่เขาเรียกกันว่าภูเขาควายก็เพราะเมื่อมองดูขุนเขาลูกนี้จากภายนอก จะมองดูคล้ายควายนอนหมอบอยู่ และนอกจากนั้นภายในถ้ำอันลึกลับแห่งนี้ยังมีเขาควายสีดำอยู่ 2 เขา แต่ละเขายาวเกือบ 2 เมตรทีเดียว คงจะเป็นเขาของควายในสมัยโบราณอันเป็นที่มาของชื่อภูเขาควาย

ในครั้งแรกที่ข้าพเจ้ารู้จักกับหลวงพี่องค์นี้เป็นครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าก็แขวนพระองค์นี้ไว้ด้านนอกเสื้อ เมื่อคุยกันไปคุยกันมานานพอสมควร ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่าท่านชอบจ้องมองมาที่องค์พระของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงถามท่านว่าเคยเห็นพระแบบนี้มาบ้างไหม ท่านบอกข้าพเจ้าว่า “อาตมาเคยเห็นพระแบบนี้มาแล้ว มีอยู่ในถ้ำที่ภูเขาควายประเทศลาว” อันเป็น “ตักศิลาของเหล่าพระอภิญญา” ซึ่งมีพระผู้ทรงวิทยาคมแต่ต้องการความสงบอยู่มากมาย และท่านใดก็ตามที่สามารถ “สอบผ่าน” ถ้ำแห่งนี้ได้ก็นับว่าเป็นพระที่ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

ต่อมาในภายหลังข้าพเจ้าได้ถวายพระอรหันต์จกบาตรนี้แด่หลวงพี่ด้วย 1 องค์ พอ 1 อาทิตย์ผ่านไปข้าพเจ้าก็ได้พบกับท่านอีกครั้งจึงได้ถามท่านว่า “หลวงพี่ครับพระที่ผมถวายไปเป็นอย่างไรบ้าง” ท่านตอบมาว่า “เป็นพระที่ดีมากที่สุดเลยโยม อาตมาดีใจมากที่โยมถวายให้ และขอยืนยันว่าพระนี้ปลุกเสกโดยหลวงปู่เทพโลกอุดรจริง สามารถใช้เป็นสื่อสำหรับติดต่อกับหลวงปู่เทพโลกอุดรได้เป็นอย่างดี ในบางวันก็มีทหารโบราณมายืนอยู่ด้านนอกกุฏิเต็มไปหมด”

และล่าสุดประมาณเดือนกุมภาพันธ์ 2548 ข้าพเจ้าได้ไปกราบพระยกพล โรจนธัมโม วัดหนองดง ต.หัวทะเล อ.บำเหน็จณรงค์ จ.ชัยภูมิ ท่านได้เล่าถึงเรื่องที่ได้ออกธุดงค์ในป่าแถบจังหวัดชัยภูมิและเพชรบูรณ์ โดยไปพร้อมกับเณร 2-3 รูป เมื่อเข้าไปอยู่ในป่า

ลึกปรากฏว่าไม่มีบ้านคนอยู่เลย เดินธุดงค์อยู่หลายวันทั้งๆ ที่ไม่ได้ฉันอาหาร ท่านบอกว่าสงสารพวกเณรมากที่หิวข้าวจนเป็นลม ส่วนตัวท่านเองแม้จะหิวปานใดก็ไม่ได้ย่อท้อ จนมาถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งทุกคนเดินทางต่อไปไม่ไหวแล้ว ปรากฏว่าได้พบกับท่านฤษีองค์หนึ่ง (อยู่ในร่างผ้าขาว) ได้นำอาหารมาให้ ท่านเลยขอให้เณรได้ฉันก่อนส่วนท่านขอฉันส่วนที่เหลือจากเณร ทำให้ฤษีองค์นั้นเห็นว่าท่านมีจิตใจเด็ดเดี่ยวจึงได้พาท่านเข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่งที่เรียกว่า “ถ้ำหอม” ต่อมาจึงได้ทราบว่าฤษีท่านนี้มีชื่อว่า “ฤษีโสดา” หนึ่งใน 2 ฤษีที่รับใช้หลวงปู่เทพโลกอุดร ซึ่งฤษีอีกองค์หนึ่งมีชื่อว่า “ฤษีสิงขร” นอกจากนั้นก็ยังมีศิษย์ฆราวาสชื่อว่า “ปู่โทน” อีกท่านหนึ่ง

ท่านและเณรจึงได้อยู่ปฏิบัติธรรมในถ้ำแห่งนั้นอย่างสะดวกสบาย ไม่ต้องพะวงกับของขบฉันอีก ในเวลาต่อมาท่านจึงมีโอกาสได้ไปเข้าไปเรียนวิชาใน “ถ้ำวัวแดง” ซึ่งเป็นที่พำนักของหลวงปู่เทพโลกอุดร (ไม่ใช่ถ้ำวัวแดงที่ อ.หนองบัวแดง จ.ชัยภูมิ แต่ก็สามารถเข้าไปถึงถ้ำวัวแดงที่แท้จริงได้เช่นกันโดยต้องเข้าทาง “ถ้ำน้ำ” ท่านบอกว่าทางเข้าถ้ำวัวแดงที่แท้จริงนั้นเข้ากันคนละด้านกับถ้ำวัวแดงแห่งนี้เลย) จนทุกวันนี้ท่านก็ได้ถวายงานตามคำแนะนำของหลวงปู่เทพโลกอุดร ที่ใช้ให้ท่านไปทำนุบำรุงวัดต่างๆ โดยห้ามอยู่นานเกินแห่งละ 3 ปี และเมื่อถึงเวลาก็จะต้องกลับไปที่ถ้ำวัวแดงเพื่อฝึกปฏิบัติในขั้นสูงต่อไป ในวันนั้นข้าพเจ้าสวมพระอรหันต์จกบาตรไปด้วยจึงได้ถอดส่งให้ท่านพระยกพลดู และได้ถามท่านว่า “เคยเห็นพระแบบนี้บ้างไหมครับ” ท่านดูอยู่ไม่นานก็ตอบมาว่า “เคยเห็นพระแบบนี้มาแล้วมีอยู่ในถ้ำวัวแดง ทั้งยังมีเนื้อดินอีกด้วยนะ” เป็นอันว่าข้าพเจ้าได้ความรู้ใหม่ว่าพระชุดนี้มีเนื้อดินอีกด้วย

ยังมีพระที่ข้าพเจ้าเคารพมากอีกหนึ่งองค์ ท่านเป็นพระผู้ชราภาพมากแล้ว มีตำแหน่งเป็นรองเจ้าอาวาสวัดอยู่แถวฝั่งธนบุรี (ท่านก็คือหลวงพ่อภาวนาโกศลเถระ วัดปากน้ำภาษีเจริญ) ท่านมีลักษณะที่เด่นแปลกไปจากพระองค์อื่นๆ ก็คือใบหูของท่านเหมือนใบหูของพระพุทธรูปที่เขาปั้นกัน คือเรียวยาวไม่กลมป้อมเหมือนคนทั่วไป ติ่งหูก็ยาวมาก ท่านเป็นพระผู้ที่มีญาณทัศนะชั้นเยี่ยม คือรวดเร็วและแม่นยำ สมัยที่ข้าพเจ้ายังเรียนหนังสืออยู่ที่จุฬานั้น เวลาที่ไปพบท่านในแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าก็จะนั่งสมาธิหน้ากุฏิท่านแล้วส่งกระแสจิตบอกท่านว่าผมมาพบทั้งนี้เพราะเป็นปกติที่ท่านจะปิดประตูอยู่แต่ภายในกุฏิแบบเดียวกับท่านเจ้าคุณนร แต่ก็เป็นเรื่องแปลกมากที่ภายในเวลาไม่เกิน 5 นาที ท่านก็จะเปิดประตูออกมาทุกครั้งแล้วถามว่า “วันนี้มามีธุระอะไรอีกล่ะ” เสียงท่านจะเข้มๆ ทำให้เด็กอย่างข้าพเจ้ากลัว แต่ก็รู้สึกทึ่งในญาณทัศนะของท่านเสมอเพราะเป็นพระองค์เดียวที่ข้าพเจ้าไม่ต้องเคาะประตูเลย

เมื่อไม่นานมานี้ (พค.48) มีท่านผู้หนึ่งเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า พระผู้ชราท่านนี้ได้พระอรหันต์จกบาตรจากพระองค์หนึ่งที่นำไปถวายท่าน ทันทีที่ท่านเห็นพระอรหันต์จกบาตรก็พูดขึ้นมาเลยว่า “นี่เป็นพระของหลวงปู่เทพโลกอุดร พระชุดนี้มีอยู่ 2 พิมพ์ อีกพิมพ์หนึ่งเป็นพิมพ์พระสังกัจจายน์ ต่อไปจะเป็นพระที่มีราคาแพง และก็จะมีพระปลอมออกมาต้องระวังให้ดีนะ”

ดังนั้นหากท่านใดได้พบพระพิมพ์นี้ก็ขอให้รีบเก็บไว้โดยเร็ว เพราะท่านจะได้มีไว้ซึ่งพระที่ดีที่สุดองค์หนึ่ง ดีทั้งในแง่พุทธศิลป์และในแง่พุทธคุณ ทั้งยังได้ภูมิใจว่าได้มีพระที่หาได้ยากยิ่งพิมพ์หนึ่งไว้ในครอบครองอีกด้วย พระชุดนี้มีผู้พบว่าขึ้นที่กรุวังหน้าบ้าง กรุวัดเชิงท่าบ้าง วัดในอยุธยาบ้าง ในถ้ำกลางป่าเขาบ้าง อย่าได้แปลกใจเลยว่าทำไมมีขึ้นในหลายกรุหลายที่ ทั้งนี้พระเก่าในสมัยโบราณเขาก็นิยมฝากกรุกันหลายที่เป็นปกติอยู่แล้ว แต่ที่สำคัญเราจะต้องเลือกพระที่มี “ลูกหยอด” ที่ฐาน อันแสดงว่าพระองค์นั้นได้รับการเจาะฝังผงวิเศษและอัฐิวิญญาณทหารกล้า (เทพประจำองค์พระ) เอาไว้ภายในองค์พระเรียบร้อยแล้ว หากใครอยากได้ไว้บูชาก็สามารถมาทำบุญสร้างพระมหาเจดีย์ที่วัดหลวงพ่อสดก็จะได้รับพระอรหันต์จกบาตรไว้เป็นที่ระลึก ได้บุญด้วยและได้ของดีไว้ติดตัวด้วยครับ

(เพิ่มเติม) คนโบราณเขาบอกว่าวิธีพิสูจน์ว่าพระองค์ไหนดีจริงก็ต้องลองเอาพระไปตัดสายรุ้งดู ผมเลยเอาบ้างนำพระอรหันต์จกบาตรกำไว้ในมืออธิษฐานฟันฉับตัดสายรุ้ง สายรุ้งขาดออกเป็นช่องเลยครับ

ความเป็นมาของพระอรหันต์จกบาตร โดย ทวีวัฒน์ เติมฤทธิ์ (อู๋) 14 มี.ค. 2560

เมื่อหลายสิบปีมาแล้วที่ผมได้พระอรหันต์จกบาตรองค์แรกมาจากเพื่อนคนหนึ่ง ตอนนั้นผมต้องใช้เงินไปถึง 4 หมื่นบาทในการบูชาพระองค์นี้มาเพียงองค์เดียว เงิน 4 หมื่นสมัยนั้นก็น่าจะเท่ากับเงิน 8 หมื่นบาทในสมัยนี้ ถามว่าเสียดายเงินไหม ผมไม่เสียดายเลย เพราะเพื่อนคนนี้ก็จะนำเงิน 4 หมื่นบาทของผมไปหล่อรูปหลวงปู่เทพโลกอุดรในท่านั่งสมาธิขนาดหน้กตักประมาณ 30 นิ้ว ซึ่งค่าใช้จ่ายในการปั้นและหล่อก็ราวๆ 4-5 หมื่นบาท เท่ากับผมก็มีส่วนในการหล่อรูปเหมือนของหลวงปู่เทพโลกอุดรด้วย ในวันนั้นเจ้าของพระถามผมว่า "คุณอู๋ยังคิดจะบูชาหระอรหันต์จกบาตรอยู่อีกไหม (เพราะราคาแพงมาก) ถ้าคุณอู๋เปลี่ยนใจไม่เอาผมก็ไม่ว่าอะไรแต่จะให้คนอื่นเขาบูชาไป" เพื่อนผมท่านนี้พูดต่อหน้าคนอีก 4-5 คนที่นั่งล้อมวงกันอยู่ หลายคนในวงนั้นก็พยักหน้าว่าอยากได้พระองค์นี้พร้อมที่จะขอบูชาต่อจากผม

ผมก็บอกไปว่า "ตกลงผมขอบูชาแน่นอน อีก 1-2 วันจะมาเอาพระแล้วจ่ายเงินให้เลย" ก็เป็นอันว่าผมจะได้พระแน่นอน คนอื่นก็แห้วไปนะครับ สมัยนั้นการจะหาพระอรหันต์จกบาตรให้ได้ซัก 1 องค์มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ผมเห็นพระอรหันต์จกบาตรผมก็อยากได้มาก เจ้าของพระก็ไม่ยอมปล่อยและกลับบอกว่า "คุณอู๋ไปหาพระในตลาดดูก่อน อาจจะได้พบเจอบ้าง ถ้าหาไม่ได้จริงๆ ค่อยมาคุยกันใหม่ เพราะผมก็มีอยู่องค์เดียว" เขาให้เวลาผมไปหาพระประมาณเกือบๆ 1 ปีเต็ม ผมต้องเข้าไปเดินในตลาดพระจนทั่วทั้งท่าพระจันทร์ บางลำภู ตลาดใหม่ดอนเมือง พญาไม้ จตุจักร และตามงานประกวดพระ ฯลฯ แต่ก็ไม่อาจหาได้ซักองค์ ยอมรับว่าถอดใจเลยเพราะเสียเวลาและแรงกายไปมากจริงๆ

วันที่จะได้พระอรหันต์จกบาตรองค์แรกมาอยู่ในมือ ท่านก็แสดงปาฏิหาริย์ให้ผมเห็นเลย คือวันนั้นผมมีนิมิตฝันตอนเช้าตรู่ว่าพระอรหันต์จกบาตรองค์ของเพื่อนผมนั้นแหละท่านเสด็จเหาะลอยมาในอากาศ ผมเห็นดังนั้นก็เลยยื่นมือขวาแบมือออกไปรอรับท่าน แล้วพระอรหันต์จกบาตรองค์นั้นก็เสด็จลอยเข้ามาอยู่ในมือผม โอ้โหในฝันนั้นผมดีใจสุดๆ เลย แล้วก็สะดุ้งตื่นขึ้นมา พอตอนสายๆ ประมาณ 9 โมงเช้าเพื่อนคนนั้นจึงได้โทรมาบอกผมว่าถ้ายังอยากได้พระอรหันต์จกบาตรของเขาก็ให้มาหาที่บ้านเขาในวันนี้ (ตามที่ผมเล่าไปในตอนต้น) ดูซิครับท่านจะมาอยู่กับผมแท้ๆ แล้วท่านยังมาบอกล่วงหน้าด้วย

พอได้พระมาใหม่ๆ ก็ต้องเอาไปตรวจกันหน่อย ผมมีเพื่อนรุ่นน้องชื่อคุณต๊ะ น้องคนนี้แกมีดีพอตัว คืออดีตชาติแกคงจะเป็นลูกศิษย์ของพระฤาษีท่านหนึ่ง เพราะแกมีญานของพระฤาษีอยู่กับตัว คุณต๊ะจึงนั่งสมาธิแบบฤาษีในแบบฉบับที่ไม่เหมือนใครเป็นการนั่งสมาธิแบบสมาธิเคลื่อนไหว คือเอาสติไปจับอาการเคลื่อนไหวของมือ ขา ลำตัวด้วยท่าทางต่างๆ ดูๆ ไปก็คล้ายการรำไท้เก๊กของจีน แต่สมาธิแบบนี้ก็ทำให้แกเกิดมีตาทิพย์ได้ ผมก็เลยเอาพระอรหันต์จกบาตรไปให้แกตรวจดูหน่อยในฐานะที่ชอบพอกัน

สถานที่คุณต๊ะทำงานก็ตั้งอยู่ในเขตของวังหน้า อาณาเขตของวังหน้านั้นกว้างใหญ่กว่าที่พวกเราคิดมากนะครับแต่ผมขอปิดไว้ว่าเป็นที่ไหนเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบตามมา พอคุณต๊ะเอาพระอรหันต์จกบาตรมาไว้ในมือแกก็บอกว่าให้ผมเดินตามมา แล้วแกก็พาผมเข้าไปในห้องที่กว้างขวางห้องหนึ่งเพื่อให้ได้อยู่กันเพียงลำพัง แล้วแกก็กำพระลงนั่งสมาธิได้พักเดียว แกก็มีท่าทางเปลี่ยนไปเป็นคนละคน ลุกขึ้นยืนทำท่าขึงขัง เอาละซิผมก็ตกใจเหมือนกันไม่คิดว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นมาที่อยู่ๆ การตรวจพุทธคุณพระกลายเป็นการเข้าทรงซะอย่างนั้น

คุณต๊ะลุกขึ้นยืนแล้วก็ย่อตัวลงมาพนมมือเหมือนการไหว้ครูทำความเคารพด้วยความอ่อนน้อมมาก การพนมมือการร่ายรำออกท่าทางไม่เหมือนกับที่เราเคยเห็น มือไม้อ่อนช้อยไปหมด ท่วงท่าน่าดูชมจริงๆ แล้วแกก็กระโดดพรวดพราดออกไปกลางห้อง ตั้งท่าวางตัวแบบนักมวยกำมือแน่นออกท่าทางเหมือนจะรำมวยให้ดู ยกแข้งยกขาเตะซ้ายเตะขวา ฟาดไปข้างหน้า ฟาดไปข้างหลัง ฟันศอกซ้ายสลับศอกขวา การยืนตั้งการ์ดมวยก็ไม่เหมือนสมัยนี้ เพราะไม่ใช่ยืนตรงกำหมัดเหมือนนักมวย แต่เป็นการย่อตัวกึ่งยืนกึ่งนั่งเพื่อพร้อมที่จะกระโจนเข้าหาคู่ต่อสู้ คือบางจังหวะแกก็จะโดดตัวลอยขึ้นสูงตีเข่าบ้าง ตีศอกบ้าง อย่างที่เขาเรียกว่าเข่าลอยคือเข่ามันลอยไปในอากาศจริงๆ ผมขอบอกเลยว่าการได้ชมทหารโบราณแสดงท่าแม่ไม้มวยไทยครั้งนั้นมันช่างงดงามติดตา

ตรึงใจ มันเป็นศิลปะการต่อสู้ที่จริงจังว่องไวอันตรายในทุกท่วงท่า มันน่าภูมิใจในศิลปะแม่ไม้มวยไทยของเราที่สามารถเอาอวัยวะต่างๆ ในร่างกายมาเป็นอาวุธเข้าพิฆาตศัตรูได้อย่างแท้จริง

เมื่อวิญญาณทหารโบราณร่ายรำมวยไทยให้ผมดูได้พักใหญ่ เขาก็นั่งคุกเค่าลงพนมมือขึ้นเหมือนการแสดงความเคารพกับผมที่นั่งดูอยู่ห่างกันประมาณ 3 เมตร แล้วเขาก็น้อมตัวลงคลานเข้ามาหาผม การคลานของเขาก็ไม่เหมือนที่เราเคยเห็น เพราะที่เราเคยเห็นเขาก็คลานโดยใช้มือแบยันกับพื้นไว้แล้วคุกเข่าค่อยๆ เคลื่อนตัวเหมือนการเดินแต่ใช้มือและเข่าเดิน แต่นี่เขาคลานโดยการเอาข้อศอกและมือแนบไปที่พื้นก้มตัวลงต่ำแทบติดพื้น ไม่ใช่การคลานเข่าแต่เป็นการคลานศอกมากกว่า ท่วงท่าการคลานก็ว่องไว บิดตัวไปมาหัวไปทางหางไปทางยึกยักๆ ด้วยความคล่องแคล่วแปล๊บเดียวก็คลานมาถึงตัวผม พร้อมกับเอามือขวาที่ถือพระยื่นส่งพระอรหันต์จกบาตรคืนมาให้ผมด้วยท่าทำนองเหมือนกับการทูลเกล้า

ผมก็รับพระไว้แบบงงๆ เพราะเป็นเรื่องที่ไม่คาดคิดว่าจะต้องมาเจอเหตุการณ์เช่นนี้ เรื่องมันยังไม่จบครับ ไม่ทันไรน้องต๊ะก็เปลี่ยนไปอีกเหมือนเป็นคนละคน ลุกขึ้นไปนั่งที่เก้าอี้ด้านหลังของผมแล้วก็หัวเราะเสียงดังมากอย่างคนอารมณ์ดี ฮ่าๆๆๆ สีหน้าท่าทางดีอกดีใจที่ได้เจอกับผม เอามือชี้ที่ตัวเองแล้วก็ชี้ไปที่รูปหล่อองค์หนึ่งที่ตั้งประดิษฐานไว้บนโต๊ะบูชาที่มุมหนึ่งของห้อง ซึ่งในห้องนั้นเป็นห้องที่มีการตกแต่งเป็นพิเศษพื้นห้องปูด้วยพรมสีแดง มุมห้องด้านหนึ่งมีการตั้งประดิษฐานรูปหล่อโลหะสูงประมาณ 16 นิ้ว เป็นรูปคนโบราณผู้ชายวัยชรายืนไม่สวมเสื้อ นุ่งคล้ายผ้าโสร่งคาดเข็มขัด รูปร่างท้วม ผมสั้นเกรียน ผมมองไปที่รูปปั้นนั้นก็รู้ความหมายในทันทีแต่ผมไม่กล้าเขียนบอกไว้ในที่นี้ ท่านบอกว่าท่านคือคนเดียวกับรูปปั้นนั้น แล้วก็ยื่นมือทั้งสองเข้ามาโอบกอดผมจับหัวจับตัวผมด้วยความรักใคร่เอ็นดู.....

ใครมีพระอรหันต์จกบาตรก็ลงรูปมาอวดกันหน่อยครับ

พระอรหันต์จกบาตร เพิ่งนิมนต์มาจากวัดวันนี้เองครับ

วันนี้ไปเดินดูในตู้พระที่ประชาสัมพันธ์ของวัดหลวงพ่อสด ดูเพลินๆ ไม่รู้ทำไมไปสะดุดตากับพระองค์นี้จัง เลยไปดูองค์อื่นแล้วก็ต้องกลับมาดูองค์นี้อีก เลยขอพระท่านเอาออกมาจากตู้ดูให้ชัดๆ พอได้สัมผัสท่านแล้วก็วางไม่ลง ขอนิมนต์ท่านกลับมาบ้านด้วยทันที

ผมอยากให้ผู้ที่มีสัมผัสพิเศษ ได้มีโอกาสไปสัมผัสพลังอานุภาพของพระอรหันต์จกบาตรของวัดหลวงพ่อสดบ้าง พระแรงๆ ระดับนี้หายากนะครับ ...จับแล้ววางไม่ลงจริงๆ

โลกนี้จะมีซักกี่คนที่หลวงปู่เทพโลกอุดรท่านประทานอาหารมาให้

โลกนี้จะมีซักกี่คนที่หลวงปู่เทพโลกอุดรท่านประทานอาหารมาให้ เล่าโดย ทวีวัฒน์ เติมฤทธิ์ (อู๋) 1 พ.ย.59
เมื่อราวๆ 20 ปีที่ผ่านมา คืนหนึ่งผม (อู๋) มีนิมิตที่แปลกประหลาดและมหัศจรรย์มาก ในนิมิตนั้นผมไม่รู้ว่าไปยืนอยู่ในสถานที่แห่งใดแต่คงไม่ใช่ดินแดนของมนุษย์แน่ เพราะในที่แห่งนั้นมันเป็นที่โล่งเตียนไปจนสุดลูกหูลูกตา เป็นดินแดนที่ไม่สว่างแต่ก็ไม่มืด บนท้องฟ้าเห็นเป็นกลุ่มเมฆลอยอยู่เป็นหย่อมๆ ทันใดนั้นก็มีเสียงพูดขึ้นมาว่า "เราคือหลวงปู่เทพโลกอุดร เราจะเอาอาหารมาให้เจ้าเลือกเอาว่าอยากจะกินอะไร"

เสียงที่พูดออกมานั้นทรงอำนาจมาก เป็นเสียงที่ไม่รู้ว่าดังมาจากตรงไหนของท้องฟ้ากว้าง แต่เสียงนั้นทำให้ผมรู้สึกว่าทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมันสั่นสะเทือนไปหมด นี่เองที่คนโบราณเขาบอกว่า "เสียงกัมปนาท" คือมันดังก้องไปทั่วแล้วเสียงนั้นก็ทำให้เกิดการสั่นสะเทือน ไม่มีใครที่จะไม่รู้สึกสะดุ้งสะเทือนเมื่อได้ยินเสียงนี้
ทันใดนั้นบนท้องฟ้าด้านหนึ่งก็ปรากฏว่ามีถาดกลมๆ ใส่อาหารลอยมาช้าๆ ถาดอาหารเหล่านี้มันลอยเรียงแถวกันมาอย่างกับขบวนรถไฟ เว้นระยะห่างเท่าๆ กันพอสวยงาม บนถาดกลมนั้นก็จะมีอาหารของแต่ละชาติแต่ละท้องถิ่น ทั้งอาหารไทย อาหารจีน อาหารใต้ อาหารอีสาน ฯลฯ ตามจริงแล้วการที่เรายืนอยู่บนพื้นเมื่อมองขึ้นไปบนฟ้าก็ไม่น่าจะเห็นว่าเป็นอาหารอะไร น่าจะเห็นแต่ก้นถาดกลมๆ แต่ในนิมิตนั้นมันกลับมองเห็นว่าในถาดนั้นมีอาหารอะไรบ้างได้อย่างชัดเจน
ผมไปสะดุดตาเข้ากับอาหารถาดหนึ่ง ในถาดนั้นเป็นอาหารแบบของชาวเหนือคือมีน้ำจิ้มและผักต่างๆ ทั้งผักต้ม ผักสด น้ำพริกอ่อง น้ำพริกหนุ่ม ข้าวเหนียว ฯลฯ เป็นถาดอาหารแบบขันโตก เมื่อจิตเรานึกชอบอาหารนั้น ก็ปรากฏว่าถาดใบนั้นก็ลอยแยกตัวออกมาจากแถว ค่อยๆ ลอยลงมาหาผม ผมก็ยื่นมือออกไปรับถาดอาหารนั้นเพื่อนำมาทาน แล้วผมก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาในราวๆ ตีห้าของวันใหม่ ฝันนี้ผมจำได้แม่นยำเพราะเป็นฝันในตอนรุ่งอรุณคือฝันเสร็จก็ตื่นขึ้นมาเลย และผมก็ยังคงจำความฝันนี้ได้อย่างชัดเจนไม่เคยลืมเลยแม้เวลาจะผ่านมานานแล้วก็ตาม เป็นฝันที่ผมจะจดจำไปจนวันตาย
นับเป็นครั้งแรกที่หลวงปู่ท่านพูดออกมาเองว่า "เราคือหลวงปู่เทพโลกอุดร" ทำให้ผมไม่ต้องเดาอีกต่อไปว่าหลวงปู่องค์ไหนคือผู้ที่เฝ้าดูแลรักษาผม ท่านเมตตาส่งทั้งอาหารคาวหวาน ข้าวเหนียวดำไพรดำ พระอรหันต์จกบาตร และญานทัศนะมาให้ลูกศิษย์คนนี้เพื่อเป็นกำลังให้ผมได้สร้างบุญบารมี ในชีวิตของผมก็ได้พึ่งพิงพระเพียง 3 รูปเท่านั้น คือหลวงพ่อสดวัดปากน้ำ (เกิดมาก็เจอท่านเลย) หลวงปู่เทพโลกอุดร (ท่านคุ้มครองผมมาตั้งแต่เป็นเด็ก) และหลวงป๋าวัดหลวงพ่อสดที่ใช้ญานตามหาผมจนมาได้เจอกันตั้งแต่ผมอายุได้เพียง 20 กว่าปีเท่านั้น

ธรรมสภา ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งภูเขาควาย

ธรรมสภา ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งภูเขาควาย โดย ทวีวัฒน์ เติมฤทธิ์ (อู๋) 29 พ.ย. 2559
ผม (อู๋) ขอบอกไว้ก่อนว่าเดิมเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่คิดว่าจะเล่าให้ใครฟัง แต่มีน้องที่รักและเพื่อนบางคนมาขอให้ผมเล่าเอาไว้เพื่อเป็นกำลังใจให้แก่ผู้ที่กำลังสร้างบารมีเติมบุญกันอยู่ในขณะนี้ ว่าครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้ทอดทิ้งพวกเราไปไหน ท่านยังอยู่ดูแลรักษาพวกเราด้วยกายพิเศษของท่าน
ธรรมสภานี้เป็นเรื่องลึกลับที่ไม่เคยมีใครพูดถึงมาก่อน อาจเพราะเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่ซ่อนอยู่แบบภพซ้อนภพ คือต่อให้เราเดินทางไปถึงที่แห่งนั้นเราก็มองไม่เห็นเข้าไปไม่ได้นั่นเอง ถ้าพระท่านไม่อนุญาตเราก็ไม่มีทางเข้าไปได้ เป็นเรื่องของบุญวาสนาของแต่ละคน ใครไม่ได้ทำบุญทางด้านฤทธิ์อภิญญามาจะมีโอกาสเข้าไปได้อย่างไร แม้แต่ชื่อสถานที่ก็ยังถูกปิดไว้ไม่ให้รู้เลย
ผมรู้จักกับหลวงพี่ท่านหนึ่งที่อยู่ที่วัดหลวงพ่อสด อ.ดำเนินสะดวก จ.ราชบุรี ท่านเป็นพระที่ได้ธรรมกายมานานพอสมควรแล้ว โดยท่านมาได้ธรรมกายกับหลวงป๋าท่านเลยเคารพและช่วยงานหลวงป๋ามาโดยตลอด แต่ด้วยนิสัยที่ไม่ชอบคนหมู่มากท่านเลยช่วยหลวงป๋าอย่างเงียบๆ แบบปิดทองหลังพระ ผมรักและเคารพท่านเหมือนกับพี่ชายของผมคนหนึ่ง นิสัยของท่านออกไปในทางกล้าได้กล้าเสีย พูดจริงทำจริง ไม่เกรงกลัวภัยอันตรายใดๆ เพราะท่านก็มีดีพอตัว
วันหนึ่งท่านรู้สึกอยากออกธุดงค์เพื่อท่องเที่ยวไปในโลกกว้างและแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ท่านไปของท่านองค์เดียวเลย ธุดงค์จาก

ราชบุรีไปภาคเหนือทะลุไปพม่าจนได้พบกับครูบาบุญชุ่มที่วัดพระธาตุดอนเรืองพูดคุยกันถูกคอจึงเกิดความสนิทสนมกัน ท่านจึงได้ทราบว่าในประเทศลาวนั้นมีดินแดนพิเศษศักดิ์สิทธิ์ เป็นแหล่งตักศิลาของผู้ที่ต้องการเรียนวิชาต่างๆ ดินแดนแห่งนั้นตั้งอยู่ในป่าลึกของภูเขาควาย (ภูควาย)

เมื่อท่านธุดงค์กลับมาที่เชียงรายในฝั่งไทยแล้วก็ยังไม่อยากกลับวัด ความคิดเรื่องภูเขาควายยังคงวิ่งแล่นอยู่ในสมองตลอดเวลา ท่านจึงตัดสินใจเดินทางวกเข้าไปในประเทศลาว ผ่านเวียงจันทน์ขึ้นไปทางเหนือแล้ววกไปทางทิศตะวันออกที่จะไปทางประเทศเวียดนาม โดยท่านได้รับความช่วยเหลือจากทหารลาวขับรถพาท่านไปจนถึงเขตป่าทึบที่แม้แต่รถยนต์ไม่สามารถเข้าไปได้อีก เพราะเป็นป่าทึบภูเขาสูงชัน ดินแดนแถบนี้แหละที่เป็นทางเข้าไปสู่ภูเขาควายอันเรื่องชื่อ แม้แต่คนลาวเองก็ยังไม่กล้าเข้าไป เพราะเป็นดินแดนอาถรรพ์ที่มีอันตรายรอบด้านและสัตว์ป่าชุกชุม

หลวงพี่ท่านไม่กลัว ท่านออกเดินธุดงค์มุ่งหน้าเข้าป่าทึบข้ามเขาลูกแล้วลูกเล่าไปทางประเทศเวียดนาม ท่านบอกว่าเขตภูเขาควายนี้มันกว้างใหญ่มากมีภูเขาและหน้าผาสูงชันหลายลูก ท่านเดินป่าอยู่ราว 3 วันยังไม่พบใครเลย จนท่านเองก็เริ่มอ่อนแรงก็ได้มาพบกับหนองน้ำแห่งหนึ่ง มองเห็นน้ำในบ่อใสแจ๋ว เมื่อมองสำรวจดูก็ตกตะลึงเพราะเห็นเป็นก้อนทองคำมากมายกองอยู่ที่ก้นบ่อนั้น ดูแล้วบ่อน้ำนี้ก็ไม่ลึกมาก ท่านเกิดความคิดขึ้นมาว่าเราธุดงค์เดินป่ามาก็นานมากแล้วยังไม่ได้อะไรเลย ถ้าหากเราเอาทองคำนี้สักก้อนสองก้อนกลับไปที่วัดเพื่อขายเอาเงินไปช่วยหลวงป๋าสร้างวัดก็น่าจะดี ท่านเลยตัดสินใจกระโดดลงบ่อเพื่อดำน้ำไปเอาทองคำ ขณะที่กำลังจะเอามือคว้าก้อนทองคำก็เกิดรู้สึกว่าถูกไฟฟ้าช็อตเข้าอย่างแรงจนหมดสติไป

ท่านนอนสลบไปไม่รู้ว่านานเท่าใดก็ตื่นขึ้นมาอย่างงัวเงีย มองดูที่รอบๆ ตัวก็ไม่เห็นว่ามีบ่อน้ำและก้อนทองคำแต่อย่างใด แต่เป็นที่ดินธรรมดาแต่มันไม่ธรรมดาก็เพราะมีกองกระดูกมากมายพร้อมกับบาตรพระ อ้าวนี่ท่านโดนอาถรรพ์ของป่าเข้าไปอย่างจังเลย ไม่ตายก็ดีแล้ว พระธุดงค์หลายท่านต้องมาตายที่ตรงนี้ก็เพราะความโลภอยากได้ก้อนทองคำนี่เอง ดีแต่ท่านมีใจคิดว่าจะนำก้อนทองนี้เพื่อเอาไปทำบุญสร้างวัดไม่ได้คิดว่าจะนำไปใช้ส่วนตัว ถ้าท่านคิดโลภจะเอาไปใช้ส่วนตัวท่านก็คงไม่รอดต้องตายเป็นกระดูกกองทบเพิ่มเข้าไปอีกเป็นแน่

ขณะที่กำลังงัวเงียลุกขึ้น พลันท่านก็ได้ยินเสียงถามขึ้นมาว่า “เป็นอย่างไรบ้างล่ะ หิวข้าวไหม” หลวงพี่หันไปมองหาที่มาของเสียงนั้น ท่านก็เห็นว่าบนโขดหินมีผู้ชายชรารูปร่างผอมๆ ผมและหนวดเครายาว ห่มผ้าสีขาวมอๆ ขาดกระรุ่งกระริ่งนั่งอยู่ หลวงพี่จึงตอบกลับไปว่า “หิวมากเลยครับเพราะไม่ได้ฉันข้าวมาหลายวันแล้ว ท่านเป็นพระหรือเป็นคนครับ”

ชายชรา “พระหรือคนเขาดูกันที่สีผ้าหรือดูกันที่ใจล่ะ”

หลวงพี่ “ดูกันที่ใจครับ”

ชายชรา “แล้วมาถามทำไม เอ้า...ถ้าหิวก็ตามมาทางนี้”

ว่าแล้วพระชราท่านก็พาเดินลัดเลาะไปตามทางแคบๆ ของป่าทึบ เดินไปนานพอสมควรจนถึงปากทางเข้าถ้ำแห่งหนึ่ง ท่านก็บอกให้หลวงพี่นั่งรออยู่ก่อนท่านจะไปนำอาหารมาให้ แล้วท่านก็เข้าไปในถ้ำสักครู่หนึ่งก็ออกมาพร้อมกับยื่นชามใบเล็กใส่ข้าวต้มปลามาให้ หลวงพี่ท่านหิวจนตาลายรีบฉันข้าวต้มปลากลิ่นหอมฉุยไปจนอิ่ม แต่ก็แปลกที่ฉันไปตั้งมากแล้วข้าวต้มปลาก็ยังไม่หมดชามสักที พระชราจึงถามว่าอิ่มแล้วหรือ ถ้าอิ่มแล้วต่อไปจะทำอะไรเพราะท่านอุตส่าห์ธุดงค์มาจนถึงที่แห่งนี้แล้วอยากเรียนรู้อะไรบ้างไหม หลวงพี่นึกอยู่แป๊บหนึ่งก็ตอบไปว่า “กระผมอยากเรียนวิชาอักษรขอม จะได้นำเอาไปใช้ประโยชน์แก่พระศาสนาครับ” พระชราท่านก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นก็ให้ตามท่านเข้าไปในถ้ำ หลวงพี่ลุกขึ้นเพื่อจะเดินตามท่านไป แต่สายตาก็เหลือบไปเห็นชามข้าวที่ท่านเพิ่งฉันอิ่มไป ในชามข้าวนั้นเห็นมีแต่น้ำกับใบไม้เท่านั้น

ทางเข้าถ้ำนี้ค่อนข้างเล็ก แต่เมื่อเข้าไปในถ้ำก็เห็นว่าข้างในนั้นมีห้องเล็กห้องน้อยอยู่หลายห้อง เป็นถ้ำที่สลับซับซ้อน จนเมื่อท่านเข้าไปถึงห้องหนึ่งก็ต้องตกตะลึงเพราะเป็นห้องโถงใหญ่ที่สามารถจุคนได้เป็นร้อย ตรงกลางห้องมีก้อนหินตั้งอยู่มองดูเหมือนแท่นตั้งใบเสมา รอบๆ ผนังห้องนี้ก็เป็นหลืบมีแท่นหินที่คนสามารถขึ้นไปนั่งได้ มองดูแล้วเป็นเหมือนห้องประชุมใหญ่ พระชราท่านนั้นจึงบอกว่าที่แห่งนี้เรียกว่า “ธรรมสภา” ใช้เป็นที่ประชุมพระผู้ใหญ่ที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาพระศาสนา จะมีการประชุมกันทุกวันพระ แล้วท่านก็พาหลวงพี่เข้าไปในห้องๆ หนึ่งที่เป็นที่เก็บใบลานตำราต่างๆ กองซ้อนกันอยู่ในห้องนั้น แล้วพระชราท่านก็หยิบผูกใบลานขึ้นมาปึกหนึ่งแล้วส่งให้หลวงพี่ “เอ้านี่เป็นตำราภาษาขอม เอาไปเรียนเอาเอง” ว่าแล้วท่านก็พาหลวงพี่เดินออกมาเพื่อเข้าไปในอีกห้องหนึ่งที่ใช้เป็นห้องเรียน “เธอเรียนวิชาภาษาขอมในห้องนี้นะ” ว่าแล้วท่านก็เดินออกไปทิ้งให้หลวงพี่อยู่ในห้อง

เพียงลำพัง
มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์มาก เพราะเมื่อท่านเริ่มเปิดดูใบลานผูกนั้นก็ปรากฏว่าตัวหนังสือในใบลานได้วิ่งไปปรากฏที่ผนังถ้ำเห็นตัวหนังสือเหล่านั้นสว่างเหมือนแสงนีออน เมื่อตัวหนังสือใดปรากฏก็จะมีเสียงอ่านให้ทราบว่านี้คือตัวอักษรอะไรอ่านว่าอย่างไร เหมือนกับการเรียนในสมัยใหม่ที่ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ฉายออกทางหน้าจอโปรเจคเตอร์ตามห้องประชุมสมัยใหม่เลย ฉายตัวหนังสือไปพร้อมกับมีเสียงอ่านสอนไปด้วย มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์เหลือเชื่อจริงๆ
การเรียนการสอนจึงเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว หลวงพี่บอกว่าเรียนภาษาขอมใช้เวลาเพียงไม่กี่วันท่านก็เรียนจบแล้ว สมองมันจำได้หมดเลย ท่านก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมท่านจึงจำได้ มันไม่เหมือนกับการเรียนการสอนที่เคยเรียนมาที่กว่าจะจดจำอะไรได้ก็ต้องใช้การท่องจำ แต่ในที่แห่งนี้เมื่อเรียนไปก็จะจดจำได้ในทันที อาจเป็นเพราะสถานที่นี้ไม่เหมือนกับโลกภายนอก เพราะที่แห่งนี้เป็นที่พิเศษของเหล่าพระอภิญญาท่าน เป็นที่ๆ ฝ่ายมารไม่สามารถส่งอิทธิฤทธิ์ของฝ่ายเขาเข้ามาบดบังห่อหุ้มจิตใจเราได้ เราจึงสมารถเรียนรู้และเข้าใจวิชาต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ในเวลาที่เหลือหลวงพี่ก็ยังขอเรียนวิชาอื่นๆ เพิ่มเติมอีก แต่ท่านไม่ยอมบอกว่าท่านได้เรียนวิชาอะไรมาบ้าง
ในระหว่างนั้นเมื่อถึงวันพระ ในห้องธรรมสภาก็จะมีพระที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาพระศาสนามาร่วมประชุมกัน พระที่มาร่วมประชุมมีมากมายทั้งที่ท่านรู้จัก (เคยอ่าน-เคยเห็น) ก็มี พระที่ท่านไม่รู้จักก็มาก พระที่ยังมีชีวิตและที่ท่านละสังขารไปแล้วก็มา ไม่รู้ว่าท่านมาได้อย่างไร หรือท่านสามารถอธิษฐานปรุงกายเนื้อขึ้นมาใหม่ได้ (กายพิเศษ) เนื้อตัวท่านก็เหมือนกับคนธรรมดา จับดูก็จับได้มีเนื้อมีหนังเช่นเดียวกับคนธรรมดานี่เอง นี่แหละที่เขาเรียกกันว่าพระอภิญญา คือท่านสามารถทำในสิ่งที่เหนือความคาดหมายของเรา ทำในสิ่งที่เป็นเรื่องอจินไตยคาดเดาไม่ได้ หลวงพี่ท่านได้เห็นหลวงพ่อสดและหลวงปู่เทพโลกอุดร ทั้ง 2 ท่านนี้ประชุมทำงานด้วยกันอย่างใกล้ชิด เราไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าหลวงพ่อสดและหลวงปู่เทพโลกอุดรท่านรู้จักกัน เพราะไม่เคยมีใครบอกไม่เคยมีคนพูด แต่สำหรับตัวผม (อู๋) นั้นไม่แปลกใจเลยเพราะท่านทั้งสองคือครูบาอาจารย์ที่ผมเคารพรักอย่างสูง มีแต่ท่านทั้ง 2 องค์นี้แหละที่มาคอยช่วยเหลือเมื่อผมมีปัญหา ผมจึงเชื่อมานานแล้วว่าท่านทั้ง 2 มีความสนิทสนมคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี
ไม่ใช่มีแต่เพียงหลวงพ่อสดและปลวงปู่เทพโลกอุดรเท่านั้น หลวงพี่ท่านเห็นหลวงปู่ทวด (เหยียบน้ำทะเลจืด) สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี หลวงปู่ทองทิพย์ (ตอนนั้นยังไม่ละสังขาร) หลวงปู่สรวง (ตอนนั้นยังไม่ละสังขาร) หลวงปู่สุภา (ตอนนั้นยังไม่ละสังขาร) ฯลฯ นอกจากพระแล้วก็ยังมีพระฤาษีอีกมาก ที่จริงแล้วพวกเราชอบแยกพระและพระฤาษีออกจากกัน แต่ตามจริงแล้วพระในป่านั้นเขาไม่ได้แยกกัน เขานับถือกันที่คุณธรรม ดังนั้นพระกับพระฤาษีจึงไม่ได้แตกต่างกันอย่างที่เราคิด ในการประชุมนั้นหลวงพี่ท่านไม่ได้เข้าร่วมประชุมด้วย แต่ก็เห็นว่ามีพระมาร่วมประชุมมากมาย บางท่านก็นั่งอยู่ที่พื้นห้อง บางท่านก็นั่งอยู่ตามหลืบผนังถ้ำ ลดหลั่นกันไปตามบารมีของแต่ละท่านเพราะท่านไม่ได้นับอาวุโสกันแล้ว แต่นับถือแบ่งลำดับกันตามบารมีที่ได้สร้างกันมา
เมื่อหลวงพี่ว่างจากการเรียนท่านก็ได้มีโอกาสเดินสำรวจถ้ำ ท่านเล่าว่าเมื่อเดินไปถึงมุมหนึ่งที่หลวงพ่อสดท่านนั่งอยู่ประจำนั้นปรากฏว่าที่ผนังถ้ำนั้นมีเหมือนยางดำเหนียวๆ แปะอยู่ เมื่อกำหนดจิตดูก็ทราบในทันทีว่าเป็นเหล็กไหลชั้นหนึ่ง เนื้อของเหล็กไหลนี้มองดูเผินๆ จะเห็นเป็นสีดำแต่แท้จริงแล้วเป็นสีเขียวเข้มปีกแมลงทับ เหล็กไหลองค์นี้เป็นเหล็กไหลที่ยังเป็นอยู่ ยังไม่ตาย (ถ้าตายแล้วเขาจะแข็งตัว) หลวงพี่ก็เคยคิดไว้ในใจว่าเมื่อถึงวันกลับออกไปจะมาแงะเอาเหล็กไหลองค์นี้กลับไปด้วย ธรรมสภาแห่งนี้เราจะอยู่นานไม่ได้ เพราะไม่สะดวกที่จะหาอาหารและขับถ่ายในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แบบนี้ ผู้ที่จะอยู่ได้คือผู้ที่สำเร็จแล้ว ไม่ต้องกิน ไม่ต้องถ่ายของเสีย ไม่ต้องนอน หมดกิเลสแล้ว นึกจะไปนึกจะมาก็ทำได้เพียงแค่ลัดนิ้วมือ ใครทำได้ก็ไปอยู่ได้ พอถึงวันกลับหลวงพี่จึงได้เดินไปที่เหล็กไหลองค์นั้น พอท่านเอื้มมือเข้าไปเพื่อจะเด็ดเหล็กไหลก็ได้ยินเสียงดังเตือนเข้ามา “อย่าเอามือแตะเหล็กไหลนะ อันตรายมาก เอามือออกมาเดี๋ยวนี้” เสียงที่เตือนเข้ามายืนอยู่ที่ด้านหลังท่านก็คือหลวงพ่อสดวัดปากน้ำนั่นเอง ไม่รู้ว่าท่านมายืนตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วหลวงพ่อสดท่านก็ถามว่า “อยากได้จริงๆ หรือ” พูดจบท่านก็เอามือไปปลิดเหล็กไหลองค์นั้นออกมาได้จำนวนหนึ่ง แล้วก็ถามว่ามีอะไรเตรียมมาใส่หรือเปล่า หลวงพี่จึงนำตลับออกมาจากย่ามส่งไปให้หลวงพ่อสดเพื่อใส่เหล็กไหลองค์นั้นลงไป แล้วหลวงพ่อสดก็สั่งว่า “เอาไปให้ครูของเธอด้วยนะ” ท่านหมายถึงว่าให้เอาไปแบ่งให้หลวงป๋าได้ใช้ด้วยนั่นเอง (เหล็กไหลองค์นี้ต่อมาจึงทราบว่าท่านชื่อหลวงปู่สิงห์พระฤาษีอภิญญาแห่งธรรมสภา ตามที่ท่านมาบอกผมในนิมิต)
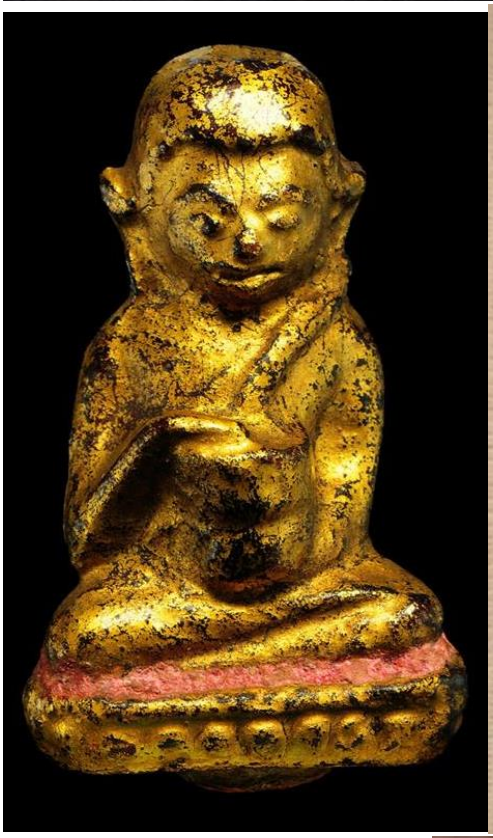
เรื่องนี้ผมทราบมานานนับ 10 ปีแล้วแต่เพิ่งนำมาเล่าให้ฟังกัน เพื่อจะได้เป็นกำลังใจให้แก่เพื่อนๆ ที่ได้อ่านให้ได้พากันสร้างบุญบารมีกันยิ่งๆ ขึ้นไป อย่าท้อแท้กับการสร้างบุญบารมี เพราะในโลกใบนี้ไม่มีใครสร้างบุญบารมีโดยที่ไม่มีอุปสรรค เราทุกคนเกิดมาไม่นานก็ต้องตาย ก่อนตายขอให้รีบสร้างบุญบารมีกันนะครับ ผมยังไม่ได้ขออนุญาตหลวงพี่ เพราะถ้าผมขออนุญาตท่านก็คงไม่อนุญาตอยู่แล้วครับ...